

er oplyst. Der er, saa vidt mig bekendt, adskillige Steder aandssvage, navnlig Børn, der trænge til Ophold paa en Anstalt, men som ikke andrage derom, fordi det saa godt som over hele Landet er en bekendt Sag, at det er grumme, grumme vanskeligt at skaffe Plads til dem. Naar det altsaa siges i Motiverne, at der i September 1904 er 228 Personer, der vente paa Optagelse, er jeg tilbøjelig til at tro, at der vilde være mange flere end 228, hvis man paa de forskellige Steder havde den Opfattelse, at det kunde nytte noget at søge om Plads.

Med Hensyn til selve Sagen kan jeg i det væsentlige henholde mig til de Udtalelser, der fremkom fra det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal). Jeg skal kun gøre nogle ganske korte Bemærkninger i Anledning af, hvad der blev sagt af det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Johnsen), som egentlig — synes jeg — udtalte sig for hellere at faa uvidet de bestaaende Anstalter end at faa opført en ny. Jeg tror i Modsætning dertil, at det i mange Henseender vil være gavnligt, at man har flere Anstalter, som ikke ere for store. Det er nu min Opfattelse af Sagen. Navnlig mener jeg, det vil have sin store Betydning for de forskellige Egne i Landet, at man ikke har alt for lang Vej til Anstalterne, baade naar de aandssvage skulle anbringes der, og naar Slægt og Venner eventuelt skulle besøge dem. Forholdet er jo det, at det mange Gange er de fattigste Folk, som have Slægtninge i Anstalterne, og de have jo daarlig Raad til at ofre ret meget paa den Slags Ting, saa at de af Hensyn til Bekostningen maa se bort fra ethvert Besøg hos deres paarørende. Med Hensyn til Pladsen for Anstalten vil jeg sige, at jeg fuldstændig kan slutte mig til de sympatiske Udtalelser, der her ere faldne med Hensyn til Ribe. Jeg kan dog ikke tænke mig, at man for selve Anstaltens Beliggenheds Skyld har valgt Ribe; Valget skyldes vist udelukkende et Hensyn til Byen. Det er mig bekendt, at det ogsaa har været under Drøftelse at lægge Anstalten i Nørresundby, og jeg tror, at dette Sted med Hensyn til Bekvemmeligheden for de Folk, der skulle benytte Anstalten, vil være langt at foretrække. En saadan Anstalt vil ligge langt bedre i det nordlige Jylland, i Nørresundby, end i Ribe. Der er ogsaa en anden Omstændighed, som fortjener at overvejes, nemlig Bekostningen ved Grunderhvervelsen, hvor-

om der ikke er oplyst noget i Lovforslaget Motiver. Paa Finansloven for 1892—93 var der opført et Beløb til Grunderhvervelse ved Vejle; det drejede sig om 25 Tdr. Land til 50,000 Kr. Det vil jo være i alles velforstaaede Interesse, at denne Del af Udgiften til Anstalten bringes saa langt ned som muligt. Hvis derfor Grunderhvervelse derved, at Anstalten lægges et andet Sted end i Ribe, kunde opnaas for en billigere Pris end i Lovforslaget forudsat, ja, maaske endogsaa helt gratis, vilde der ogsaa af den Aarsag være Anledning til at tage Spørgsmaalet om Pladsen under nærmere Overvejelse. Hvor nødig jeg end vil udtale mig imod, at der vises Ribe Hensyn enten i den ene eller den anden Retning, saa tror jeg dog ikke, at det overfor de Stakler, der skulle benytte Anstalten, og deres Forældre vil være forsvarligt at lægge den i Ribe. Skulde det virkelig have været under Overvejelse at lægge den i det nordlige Jylland, i Nørresundby, vilde jeg meget ønske, at dette maatte ske.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Alle de Talere, der have haft Ordet om denne Sag, have jo sluttet sig til den og væsentlig anbefalet den, hvorfor jeg kun kan være taknemmelig. Det er ogsaa blot enkelte Bemærkninger, Forhandlingen giver mig Anledning til.

Der er blevet udtalt, at man maatte forbavses over, og at det var beklageligt og bedrøveligt, at Antallet af aandssvage var steget saa stærkt, som det er. Jeg tror ikke, man skal forbavses eller bedrøves derover. Det er vist ikke Tallet paa selve de aandssvage, der stiger saa stærkt, men netop snarere Tallet paa de aandssvage, som søge Anstalterne. Da man for en Menneskealder siden først begyndte med saadanne Anstalter, søgtes de kun af faa, fordi mange Forældre mente, at det var slemt for deres Børn at komme paa dem. Men efterhaanden som Offentligheden blev oplyst om, at det var en Velgerning for de aandssvage at komme paa Anstalterne — det gælder navnlig saadanne aandssvage, der ere ude af Stand til at udvikles i nogen Henseende — altsaa de saakaldte Asylister — er Antallet af dem, som søge Optagelse paa Anstalterne, steget. — Nu er det ytret her under Forhandlingerne, at der maaske snarere var Grund til at bygge en større Anstalt end her foreslaaet, thi Antallet af dem, der ville søge Ophold